

skošolsko izobrazbo, skozi stoletja odvajanja samostojno misliti, z dolgo privzgojevanim čutom manjvrednosti. Ali g. pisec tako tudi govori pred kmetijsko mladino, ki je vendar tudi izšla iz krogov »z dolgo privzgojevanim čutom manjvrednosti«? Vitez svobodomiselstva izpoveduje svoje pojmovanje vere in krščanstva takole: »Ustanovitelj krščanskega nauka sam se je obračal neposredno na posameznega človeka, na njegovo individualno dušo in postavil njegovo osebnostno vest neposredno Bogu nasproti.« To bi torej bilo neko krščanstvo brez cerkve in duhovnikov. S

to svojo trditvijo se je vitez svobodomiselstva razkrinkal kot nekakega pismarja nekakega posebnega krščanstva. Kristusovo krščanstvo pa to ni. Mi bi g. pismarja opozorili samo na eno mesto sv. pisma. To so besede Jezusa Kristusa, včlovečenega Sina božjega, apostolom in njihovim naslednikom škofom in duhovnikom: »Katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni; katerim jih zadržite, so jim zadržani« (Jan 20, 23). Ni torej pravega krščanstva brez cerkve in duhovnikov, pa bilo to nekaterim prav ali ne bilo!

ka je bil stavek: »Bolezen je neozdravljiva, bolnica bo kmalu umrla.« Ko se je vršila 6. septembra procesija z Najsvetejšim, je Germana začutila ob blagoslovu nenadno olajšanje. Drugi dan je že mogla vstati in hoditi. Ko so jo nato v zdravniškem uradu pregledali, so ugotovili zdravniki samo znake bolezni. Koleno je zacelilo, tudi iz mehurja in ledvic je bolezen izginila. Od 6. septembra naprej Germana Bristen ni imela nobenih bolečin, ne vročine, ne kakšnih znakov bolezni. Dne 3. septembra 1938 so jo zdravniki v Lurdu spet pregledali ter izjavili, da je popolnoma zdrava. To čudežno ozdravljenje je dalo gospodični Bristen povod, da je prestopila v katoliško vero; njenemu zgledu je sledila vsa družina.

Po krščanskem svetu

Komunizem v praksi. Predsednik republikanske vlade v Španiji Negrin je visoko v časih ne samo v marksističnih, marveč tudi v framasonskih in vobče vseh lažsvoobodimiselnih krogih. Ob zlomu republikanske fronte v Kataloniji so ga marksistični in liberalni »ti« proslavljali kot junaka, ki je tak zlom lansko leto preprečil. Ko se je namreč začela že lansko leto rdeča fronta lomiti ter so vojaki jeli bežati na vse strani, se je rdeči predsednik z revolverjem v roki postavil pred bežeče ter jih pognal nazaj v njihove položaje. Vojaki so se morali dalje bojevati, trpeti in prelivati svojo kri, predsednik Negrin pa je pridno nabiral premoženje. Ko je pred padcem Barcelone rdeči predsednik zbežal iz mesta, je v naglici pozabil na svojo tajno blagajno. Ko so jo potem nacionalistični zmagovalci pregledali, so našli v njej samega nakita v vrednosti 50 milijonov pezeta. S to vsoto bi si rdeči predsednik lepo »nakitil« svojo denarnico. V predsednikovem stanovanju so tudi našli ogromen kovčeg, v katerem je bilo za več milijonov tujega denarja in mnogo biserov. Med dragocenimi predmeti je bila najdena tudi dragocena zlata ovratnica iz Marijine cerkve v Toledu, nekaj zlatih kelihov, zlate zapestnice in ovratne verižice, ki so visele

kot darila vernikov po raznih znamenitih Marijinih svetiščih. Med dragocenostmi, ki so jih našli v Negrinovem kovčegu, sta tudi dve zlati Marijini kroni, najbrž tudi iz Marijine cerkve v Toledu. To dokazuje, da je rdeči voditelj Negrin zelo praktičen komunist, ki si je znal nagrabiti ogromno premoženje, delavce in druge preproste ljudi pa je pahnil v nedopovedno bedo, pomanjkanje in trpljenje.

V Lurdu ozdravela protestantka. Lurški list »Journal de la Grotte« je priobčil izjavo tamošnjega zdravniškega urada, da je 20 letna protestantka Germana Bristen 6. septembra 1937 v Lurdu čudežno ozdravela. Doma je iz Cateaua v severni Franciji. V mesecu marcu 1935 je v delavnici padla iz večje višine ter si hudo ranila levo koleno. Več mesecev je imela koleno v gipsu. Rana ni hotela zaceliti. V januarju 1937 je dobila vnetje rebre mrene in nato tuberkulozo v kolenu. Kmalu so se tudi pojavili znaki sušice v ledvicah in na mehurju. Za operacijo je bila preslaba. Njen oče, ki je poslušal neko predavanje o Lurdu, je dobil, čeprav protestant, zaupanje v Marijo ter je pregovoril hčer, da poroma v Lurd. Dne 4. septembra 1937 je odpotovala v Lurd ter morala vso pot ležati. V spremnem pismu njenega zdravni-

Hinduist — Marijin častilec. Hinduizem je stara indijska poganska vera, njeni pristaši pa so hinduisti. Tak hinduist je tudi Khan Bahadur, ki o njem poroča v »Glasniku Srca Jezusovega« (2. štev. 1939) znani slovenski misijonar v Indiji, jezuitski pater Stanko Poderžaj naslednjo zanimivost: Khan Bahadur je bil kapetan v kraljevi vojski v samostojni državi Džaspur. Čeprav je hinduist, je vendar otroško vdan častilec lurške Matere božje na misijonski postaji v Gholengu. Khan Bahadur je nekoga dne šel na lov. Gonjači mu pripodijo nevaren lovski predmet — orjaškega tigra. Zverina švigne mimo njega ter se zakadi proti neoboroženemu gonjaču. Da bi tigra odvrnil od gonjača, ga razdraži. Zverina skoči proti njemu. Še preden more ustreliti, ga zverina podere na tla. Eno šapo mu postavi na prsi, drugo na obraz, potem pa se neodločno ozira sem in tja. Zmedlo jo je silno vpitje, ki so ga zagnali gonjači. To priliko porabi Khan Bahadur ter stegne roko, da bi pograbil puško. Močno zgrabi in stisne, toda ne puško, marveč tigrovo nogo. Zdaj se zgodi nekaj, česar napadenec ni pričakoval. Tiger se še bolj splaši, odskoči ter v mogočnih skokih drvi mimo gonjačev v goščavo. Khan Bahadur je rešen preteče mu smrti. Čez nekaj časa pri-

ima! Potem je videla neumnega Antona, ki ga je bila v bolnici spoznala. Nato se je spomnila umrlega očeta. Nazadnje so njene misli pohitele h Kazimiru, ki ji je kupil klavir in je bil vzrok njenega in materinega prihoda v Pikerton.

Ninin oče je umrl zaradi opeklin, ki jih je bil dobil v tovarni. Ker je nesrečo po izpovedi očividcev sam povzročil, mati ni dobila pokojnine in je ostala brez pomoči. Lotila se je pranja, njo je pa dala v samostansko šolo. Tam je bila dve leti. Ko je sestra Marjeta videla, kako rada posluša klavirsko glasbo, ji je od prednice izposlovala dovoljenje za brezplačno učenje. S pridnostjo je toliko dosegla, da je dobila osnovne pojme o glasbi in je znala igrati lažje skladbe. V samostanu se je dobro počutila in je začela misliti na to, da bi za vedno ostala v njem.

Mati je medtem opustila pranje in otvorila kuhinjo. Ker sama ni zmagovala dela, je morala Nina zapustiti samostan. Življenje je bilo za njo neznosno. Zdelo se ji je, da bo umrla brez klavirja. Poizvedovala je, kje bi dobila poceni klavir. Naposled je doznala za klavir, ki bi ga dobila za petindvajset dolarjev. Mati ni pristala na kupčijo.

V tem času je bil med abonenti tudi natakaz Kazimir Pavlonis. Bil je varčen, ker je sanjal o tem, da bo s prihranki nekoč otvoril lastno točilnico. Njegovo vedenje je bilo neoporečno: hrano je točno plačeval, ni imel slabih navad. Ko je doznal za Ninino željo, se je ponudil, da ji na obročno odplačevanje kupi klavir. Mati je sprejela njegovo ponudbo

in tako se je Ninina želja izpolnila. Kako veselje! A kmalu je prišla tudi bridkost, Kazimir si je začel prilščati nad deklico, ki je takrat štela petnajst let, neke pravice. Vsiljivo se je smukal okrog nje, nazadnje pa je izjavil, da jo hoče imeti za ženo. Nina se je zgrozila. Dasi bi morala biti hvaležna Kazimiru, ga je vendar sovražila in zaničevala, zlasti od tistega dne, ko jo je nasilno poljubil. Iz ust mu je udarjal duh po tobaku in žganju, ki jo je dušil. Radi matere je sicer bila na videz prijazna nasproti njemu, a na možitev z njim niti ni mislila.

Sicer pa Nina sploh ni mislila na možitev. Prosta je hotela ostati in poučevati glasbo. Denar, ki ga je zaslužila, je skrbno hranila, ker je Kazimiru čimprej hotela vrniti ceno klavirja.

Nina je ravno začela igrati neki poljski narodni ples, ko so se vrata odprla in je Kazimir stopil v sobo s cigaro v ustih. Dekle se ni zmenilo za njegov prihod, marveč je kar naprej igralo. Mož se je vsedel poleg klavirja in molče opazoval Nino, ki se niti za hip ni ozrla vanj.

Kazimir je kadil in zadovoljno bulil v Nino. Misli si je, kako je lepa in sveža pri svojih dvaindvajsetih letih starosti. Prišel jo je med lepotice, ki človeka že pri prvem srečanju omamijo, tako da več ne more pozabiti na nje. Bila je vitka, ravne postave, podolgovatega obraza, polnih, rdečih ustnic, velikih, očarljivih oči. Njen pogled je bil nedolžen, smeh ljubezniv. Človeku se je na prvi pogled zdelo, da ima otroka pred seboj, šele čez čas je moral ugo-

gla se na stotine milijonov kilometrov čez pot Saturna. Seveda pa je snov te zvezde, prav tako kakor tudi »Antares«, zelo rahla. Njena gostota je tako majhna, da je zvezda skoro prozorna in se vidi skozi njo. Je pa iz ioniziranega plina, ki je za gotove žarke nepreohoden in jih odbija. Opaziti jo je mogoče samo z največjimi daljnogledi. Sedaj zvezdarne poskušajo, da bi jo dobile na infrardeče plošče. Temperatura na tem spremiljevalcu je zelo nizka, 750 stopinj pod ničlo, to je najnižja, ki je bila sploh kdaj merjena. Na površju zvezde »Epsilon Aurigae«, ki je sonce za tega spremiljevalca, pa znaša toplota nad 1000 stopinj.

Inserirajte!

de Khan Bahadur, ki je bil od tigra ranjen, v Gholeng počastit lursko Mater božjo ter se ji zahvalit za rešitev. »Samo

ona me je rešila, nihče drug kot ona: to je njegova iskrena izjava, ki jo vedno ponavlja.

Škof-misijonar umrl

Vsled izčrpanosti v prenapornem delu je 3. februarja po daljši in hudi bolezni v Gospodu zatisnil oči v ljubljanskem »Leonišču« Janez Fr. Gnidovec, škof skopljanski.

Pokojni škof se je rodil 29. septembra 1873 v Velikem Lipovcu pri Žužemberku. V mašnika je bil posvečen v Ljubljani leta 1896.

Dolgo let je bil profesor in pozneje ravnatelj na škofovih zavodih v Št. Vidu nad Ljubljano. V Misijonsko družbo je stopil leta 1919. Pet let pozneje je bil v Ljubljani posvečen za škofa. Kot misijonski škof se

je podal v južno Srbijo v svojo prestolico v Prizren in pozneje v Skoplje.

V najtežavnejši službi misijonsko gorečega nadpastirja je vodil do prezgodnje smrti v naši državi najbolj obsežno škofijo, v kateri biva 40.000 katoličanov raznih narodnosti.

Na misijonsko delo je vabil in klical svetne duhovnike, sezidal je v Prizrenu lepo semenišče, zgradil je 11 večjih in manjših katoliških cerkva, obnovljene pa so bile vse do njegovega prihoda že obstoječe hiše božje.

Poleg duhovnikov so mu pomagali v misijonskem delu redovniki in redovnice.

Škof Gnidovec ni opravljal samo nadpastirske službe, ampak je bil škofiji kaplan, župnik in katehet.

PAZITE PRI
BATERIJAH
na znamko
CROATIA

Pri tolikem in najbolj napornem delu je živel tako skromno ter obče zgledno, da so ga imeli celo nekatoličani za svetnika. V svoji škofiji in po Sloveniji je užival največji ugled in ga je vse ljubilo ter spoštovalo. Znana je bila škofova darežljivost, kateri ni poznal mej in je celo svojo obleko in perilo do zadnjega razdal ubožcem.

Po smrti so položili truplo svetniškega škofa na mrtvaški oder v ljubljanskem škofijskem dvorcu.

Pogreb pokojnega vladike se je vršil s vsemi slovesnostmi zadnji ponedeljek in so pričele pogrebne svečanosti ob desetih v cerkvi Srca Jezusovega.

Novice

Osebnosti

Novi banski svetniki. Mnogo banskih svetnikov je bilo pri zadnjih volitvah izvoljenih za poslance. Namesto teh so bili od notranjega ministra imenovani novi. V naši banovini je bilo razrešenih 14 članov banskega sveta in imenovanih 21 novih. V naslednjem prinašamo razrešene in nove banske svetnike za Štajersko in Slov. Krajinu. Razrešeni so bili: za mesto Celje Mihelčič Alojzij, posestnik in župan mesta Celje; za mesto Murska Sobota Bajlec Fr.,

odvetnik iz Murske Sobote; za brežiški okraj Tratnik Josip, župnik in duhovni svetnik v Rajhenburgu; za gornjegrajski okraj Steblovnik Martin, posestnik in župan občine Šmartno ob Paki; za mariborski okraj desni breg dr. Schaubach Franc, okrožni inspektor v pokoju in odvetnik v Mariboru; za ptujski okraj Janžekovič Al., posestnik iz Škerjancev. Na novo so bili imenovani naslednji člani banskega sveta: za mesto Brežice Lesar Josip, javni notar v Brežicah; za mesto Celje Gologranc Konrad, mestni arhitekt v Celju; za mesto La-

Spominska žarnica za Edisona

Na vrtu Edisonovega spomenika v Menlo parku v državi New Jersey v Združenih državah Sev. Amerike bo v kratkem zasvetila na čast slovitemu ameriškemu iznajditelju žarnica, ki so jo izgotovili v Corningovi tvornici stekla. Žarnica sestoji iz 164 steklenih kosov, ki so povezani z jeklenim ogrodjem. V tej veliki žarnici je prostora za 690 navadnih žarnic in za reflektor, ki ima 24 palcev v premeru. Reflektor bo služil tudi kot svetilnik za ladje v pristanišču. Svetlobno telo tehta šest ton. Spomenik je izvršila tvrdka, ki je izdelala prvo žarnico po Edisonovi zasnovi leta 1879.

toviti, da se za lepim obrazom ne skriva tako lepa duša. Toda Kazimiru ni bilo za dušo; njega je mamila dekletova telesna lepota.

Minilo je kakih deset minut. Nina je divje igrala, Kazimir pa jo je občudoval in vmes spuščal v zrak cele oblake dima.

Nina se je nenadoma sredi najbolj divjega tempa ustavila. Obrnila se je h Kazimiru, ga ljubeznivo pogledala in mu rekla:

»Kazimir, za eno uslugo bi vas rada prosila.«

»Kako? Prezirani Kazimir bi mogel izkazati kako uslugo lepi Nini?« je napol šaljivo, napol gorko vprašal Kazimir.

»Da.« je mirno nadaljevala Nina, ko da ne bi bila opazila gorčine v njegovem glasu. »Rada bi vas prosila, da bi nekemu fantu nekoliko premikastili kosti zaradi mene.

Kazimira je začela stvar zanimati.

»Komu pa?« je začudeno vprašal.

»Štefanu Kmicicu, ki je zaposlen v tovarni za gumbe.«

»Kaj pa je storil?« se je mož hipoma zresnil.

»Veste... žalil me je... in bi rada, da bi ga vi nabili,« je mencala Nina.

Na Kazimirjevem dolgem obrazu sta se borili jeza in zadovoljnost. Na Kmicicu je bil jezen. Zadovoljnost pa je čutil zaradi dejstva, da se je Nina obrnila nanj s prošnjo.

»No, le čakaj!« je stisnil pesti, kakor da bi že pred seboj imel ubogo žrtev. »Tako mu zdrobim ko-

sti, da bo moka iz njih... Poznam ga. Toda povej kaj ti je storil?«

»Ne brigajte se za to! Žalil me je pač. Ali to n dovolj?«

»O, pač! Ubijem ga!« je on divje zavpil.

Nina je stopila k njemu, mu položila roke na ramena in ga pogledala tako mamljivo kakor je le mogla.

»Ne! Ne ubijte ga!« je priliznjeno déla. »Samo to mu storite, za kar vas prosi vaša mala Nina. Nabijte ga. To bo dovolj!«

»Kakor želiš,« je mehko odvrnil Kazimir, ki je bil ves srečen, ko je na svojih ramah čutil dekletove roke. Preden se je prav zavedel, kaj se godi, se je Nina sklonila k njemu in ga poljubila. Nato je hitro odskočila in ko jo je hotel ujeti, je skočila za stol.

Nekaj časa sta molčala, nakar se je Nina oglašila:

»Kazimir, vi ste zelo dober človek!«

»Zakaj potem nočeš postati moja žena? Ali hočeš, da bom vse življenje čakal nate?«

»Ne bom se možila... Vi ste res lep, močan, dober človek in se mi dopadete, toda ne morem si vas predstavljati kot svojega moža...«

»Če se ti res tako dopadem, zakaj potem hodiš vedno z drugimi? V torek si bila na plesu...«

Nina se je sladko smejala.

»Ali včasih ne grem tudi z vami? Ali bi sme hoditi samo z vami?«